

Slovenski hmeljar

Glasiło hmeljarskega društva za Slovenijo

Izhaja štirinajstnevno ♦ Naročnina Din 20.—, za nečlane Din 30.—; posamezna številka Din 2.— ♦ Uredništvo in uprava: Celje, Vodnikova ul. 2, telefon 218

Leto II

Celje, dne 18. decembra 1931

Stev. 26

Signiranje hmelja

Mnogo črnila se je že prelilo za in zoper signiranje ali znamkovanje našega hmelja. Sicer smo bili že davno vsi edini v tem, da je tudi naš hmelj treba znamkovati, toda razdvojena so bila mnenja, ali naj bo to znamkovanje obvezno ali pa samo neobvezno. Preveč ozkosrčni krajevni in večkrat tudi samo osebni interesi pa so v tistih dobrih hmeljskih letih marsikomu preprečevali presojati to nad vse važno zadevo s popolnoma nepristranskega in samo strogo stvarnega stališča. Treba pa je takoj na tem mestu poudariti, da smo najboljši čas zamudili in da je vprav v tistih časih bilo najlažje in najbolj potrebno urediti to zadevo. Marsikako razočaranje, predvsem pa največjo polomijo v letu 1929 bi si bili namreč s tem lahko prihranili. Toda enkrat zamujeno še ni odloženo in prav zadnji čas postaja zadeva signiranja našega hmelja zopet vedno bolj pereča. Zato je potrebno, da si to zadevo enkrat s popolnoma nepristranskega stališča natančno ogledamo in potem ukrenemo vse potrebno, da se v korist našega hmeljarstva čim bolje in čim prej uredi.

Predvsem je treba ugotoviti, da preden razpravljamo o tem, ali naj bo signiranje obvezno ali neobvezno, moramo rešiti vprašanje, na kakšni zakonski podlagi naj sploh temelji znamkovanje našega hmelja. Sicer imamo avstrijski hmeljski provenienčni zakon iz leta 1907 z dne 17. marca, drž. zak. št. 102, na katerem tudi temelji sedanje neobvezno signiranje hmelja pri nas, vendar pa nima smisla graditi znamkovanje na podlagi tega zakona, ki je sicer še vedno veljaven tudi v naši državi, toda samo na teritoriji bivše Avstrije, torej na ozemlju današnje Slovenije. Izven Slovenije pa ta zakon nima nobene veljave. Zato pa tudi na tako

šibki in omejeni zakoniti podlagi ne moremo graditi urejenega znamkovanja hmelja, tem manj, ker ta zakon tudi ni več v skladu z današnjimi razmerami. Svojčas se je hotelo urediti signiranje s posebno tozadevno naredbo kmetijskega in trgovskega ministrstva na temelju § 55 zakona o zaščiti industrijske svojine z dne 17. II. 1922. Že takrat pa so merodajni krogi popolnoma pravilno opozarjali, da bi bila samo naredba prešibka podlaga za signiranje hmelja, ki poleg tega tudi ne bi mogla razveljaviti pri nas še vedno veljavnega avstrijskega provenienčnega zakona ter bi tako prišlo do vsakovrstnih in zelo zamočanih zmešnjav.

Zadnji čas se često čuje naziranje, naj enostavno naša banska uprava uredi znamkovanje hmelja. Banska uprava pa more storiti to le z naredbo na temelju avstrijskega provenienčnega zakona, ki pa bi bila veljavna samo na teritoriji Dravske banovine, že izven naše banovine pa bi se lahko vršile z našo znamko vsakovrstne zlorabe. Naša banska uprava sicer lahko preuredi in razširi sedanji način signiranja (pa ne znamkel!) in s tem prepreči večne tozadevne pritožbe, toda temeljito urediti te zadeve pri najboljši volji ne more, ker ne more spremeniti avstrijskega provenienčnega zakona in se njena moč razprošira na premajhno ozemlje. Vsaka znamka je namreč tem učinkovitejša, na čim večjem ozemlju uživa polno zakonsko zaščito. Poleg tega pa je tudi v interesu zlasti nas savinjskih hmeljarjev, da se znamkuje ves hmelj, ki se prideluje v naši državi, seveda pod različnimi znamkami.

Ako pogledamo, kako so si zadevo signiranja hmelja uredili drugod, vidimo, da so to povsod storili na temelju provenienčnega zakona, veljavnega za vso državo. Prav posebno pa velja to za Češkoslovaško in Nemčijo, kjer imajo obvezno

znamkovanje. Nikjer pa niso uredili signiranja enostavno s kako državno in še manj deželno naredbo, ker se povsod dobro zavedajo, da je to prešibka in premalo obsežna podlaga za tako važno zadevo. Pač pa si povsod prizadevajo doseči za svojo znamko zakonito priznanje tudi v čim več državah inozemstva in se je to dosedaj že posrečilo doseči Čehom n. pr. v Franciji.

Iz navedenega jasno sledi, da tudi pri nas moramo urediti znamkovanje le na temelju zakona in da nam je ta najprej potreben. Treba je ukiniti avstrijski provenienčni zakon z dne 17. marca 1907, drž. zak. št. 102, z vsemi dodatnimi naredbami in donesti nov jugoslovenski provenienčni zakon, ki bo veljaven za celo državo. To je potrebno zlasti tedaj, če hočemo imeti obvezno znamkovanje. Ako uvedemo namreč obvezno znamkovanje samo v naši banovini enostavno z bansko naredbo, bi se kaj lahko zgodilo, da bi imeli od take ureditve obveznega signiranja samo škodo, dočim bi imel korist čisto kdo drugi.

Za razveljavljenje avstrijskega provenienčnega zakona je potreben sporazum notranjega, kmetijskega in trgovskega ministrstva ter so ista ministrstva tudi pristojna za donos novega, našega, jugoslovenskega provenienčnega zakona. Seveda pa mora iti to vse obenem tako, da se šele z donosom novega ukine stari provenienčni zakon. Ukiniti starega, preden se donese novi, pa je nesmiselno, ker je še vseeno boljše nekaj kakor pa nič. Pri sestavi novega zakona pa si ni ni treba preveč lomiti glave, saj lahko osvojimo starega, samo da ga prilagodimo našim razmeram, kakor so to storili tudi na Češkoslovaškem.

Tako je torej z ureditvijo signiranja hmelja pri nas. Naša stremjenja morajo iti predvsem za tem, da dobimo čim prej za vso državo obvezen hmeljski provenienčni zakon, na podlagi katerega bomo znamkovali hmelj. Seveda treba urediti pri tem še cel kup vprašanj, kakor določitev okolišev, znamk, način znamkovanja itd., vendar o tem ob drugi priliki. Vsekakor pa bo naš list rad sprejemal in priobčeval že sedaj vse prispevke glede ureditve tega vprašanja, ki pa seveda morajo biti samo strogo stvarni, ker gre tu za skupne interese našega hmeljarstva, katerim se morajo umakniti vsi drugi. Tako prav za prav z današnjim dnem odpiramo nekakšno anketo o znamkovanju našega hmelja in vabimo vse, ki se za to vprašanje zanimajo, da izrečejo svoje mnenje. U r e d n i k.

Spomenica Hmeljarskega društva za Slovenijo

(izročena dne 15. in 17. novembra t.l. državnima poslancema g. Ivanu Prekoršku in Ivanu Mohoriču).

»Kmetovalcem Savinjske doline je izmed vseh panog kmetijstva najvažnejše hmeljarstvo, ki je bilo do l. 1927 z nekaterimi izjemami tudi njihov edini vir dohodkov. Savinjski hmelj je tekom 50 let zaslovel po svoji izvrstni kakovosti na svetovnih tržiščih, kjer se je po vztrajni reklami Hmeljarskega društva tudi vpeljal pod svojo pravo znamko »Južnoštajersko—Savinjska dolina«, ter se povsokratni konjunkturi tudi hitro in lahko vnovčil.

Ker uporablja jugoslovenska pivovarniška industrija komaj 2—3% našega hmeljskega pridelka, se mora ostalih 97—98% prodati v inozemstvo, kar pa je radi visokih uvoznih carin često prav težko izvedljivo.

Radi svetovne hmeljske nadprodukcije v letih 1927, 1928, 1929 ter 1930 in radi nazadujočega konzuma piva so hmeljske cene tako zelo padle, da celó pridelovalni stroški ne najdejo več kritja. V prav mnogih slučajih je ostal v veliko škodo hmeljarjev hmelj neprodan. Radi tega je nastala v vseh državah, kjer se prideluje hmelj, prav občutna gospodarska kriza, katero težko občutijo tudi slovenski hmeljarji. To obupno stanje pa so povzročile tudi velike investicije za hmeljske sušilnice, za hmeljske droge, za umetna gnojila in druge v hmeljarstvu potrebne izdelke, radi česar se je velik del hmeljarjev tako zadolžil, da zaostaja s plačevanjem davka in obresti za najeti kapital. Mnogo posestev je že bilo in še bo prodanih eksekutivnim potom.

Vsa dosedanja prizadevanja Hmeljarskega društva za Slovenijo pri različnih ministrstvih in oblastih potom deputacij ali potom pismenih vlog v svrhu občega pospeševanja hmeljarstva in omiljenja nastale krize so končala brezuspešno.

Tako sta se obe slovenski zadružni zvezi v Ljubljani na pobudo bivšega ministra za šume in rude, dr. Anton Korošca, spomladi t.l. zedinili in vložili prošnjo za posojilo 20 milijonov dinarjev po 5% iz Poštne hranilnice v Beogradu. Vkljub temu, da sta obe zadružni zvezi izpolnili vse zahteve in zadostili vsem pogojem glede jamstva, Poštna hranilnica prošnji ni ugodila.

Vodstvo Hmeljarskega društva za Slovenijo se zato vnovič usoja vljudno prositi:

Gospod minister financ blagovoli:

1. učiniti, da se bo zadružnima zvezama v Ljubljani dovolil kredit vsaj 10 milijonov dinarjev

*Čitajte in širite
»Slovenskega hmeljarja!«*

po 5% v to svrhu, da bodo dobivali zadolženi hmeljari po nizki obrestni meri dolgoročne kredite;

2. ukiniti vsako uverjenje tuje valute pri izvozu hmelja;

3. naredbenim potom zvišati uvozno carino za hmelj v Jugoslavijo al pari z ono na Češkoslovaškem;

4. dovoliti carine prost uvoz jute v Jugoslavijo, ker gre juta kot embalaža za hmelj zopet v inozemstvo nazaj, in

5. dovoljevati hmeljarjem vse možne ugodnosti pri plačevanju davkov.

Gospod minister trgovine blagovoli:

1. izposlovati primeren kontingent našega hmelja za uvoz v Francijo, Nemčijo in Belgijo po nižani carini in

2. opustiti vse, kar bi moglo ovirati, in ukreniti vse, kar bi moglo pospeševati trgovino s hmeljem, ki naj ne bo vezana na kakšne koncesije; hmeljska trgovina naj ostane prosta, kakor dosedaj.

Gospod minister za kmetijstvo blagovoli:

1. na temelju § 23 zakona o pospeševanju kmetijstva z dne 6. X. 1928, št. 416, omejiti hmeljarstvo samo na stare hmeljske okoliše, ki pridelujejo res kvaliteto blago, in preprečiti širjenje hmeljarstva v za to kulturo neprimerne okoliše, ki s svojim slabim pridelkom ubijajo sloves in ceno blaga starih in za hmeljarstvo res primernih krajev, ter

2. pospeševati selekcijo hmeljske rastline.

Gospod minister prometa blagovoli:

Hmeljskim obiravcem, ki se rekrutirajo iz najrevnejših slojev južnovzhodnih srezov naše in savske banovine in so hmeljarjem ob času obiranja hmelja (avgust—september) neobhodno potrebni, dovoljevati četrtinsko ali vsaj polovično vožnjo na vseh progah dravske banovine.«

Upamo, da spomenica ne bo ostala brez uspeha ter da bosta oba gospoda poslanca napela vse sile, da vsaj nekaj dosežeta za omiljenje sedanje težke hmeljske krize, ki tako kruto tlači zlasti Savinjsko dolino.

Ivo Pirš:

Nekaj o ameriški prohibiciji

(Nadaljevanje.)

Kako ogromna je podjetnost tihotapcev, kaže sledeči slučaj: Washingtonska oddajna postaja je ujela ponovno znake neke povsem neznane postaje. Ker so bili znaki tajni, je ameriška oblast sprva mislila, da gre za vojaško špijonažo, katere

na tem interesiranih držav. Ko pa se je posrečilo najti ključ za razumevanje znakov, so na veliko začudenje dognali, da spada ta neznana postaja v službo tihotapstva z alkoholom, in to neki silno močni družbi, ki je imela razpletene svoje mreže po vsej Ameriki. Ker je ta postaja sporočala svojim zaupnikom mnogokrat naredbе, ki so jih dobivale obmejne carinske in srazne oblasti od svojih nadrejenih, je bilo takoj jasno, da stoji družba tudi v stikih z uradnimi osebami. Treba je bilo zato pri akciji zoper družbo posebne previdnosti. Končno so dognali, da se nahaja radijska oddajna postaja v blizini New Yorka, in sicer v kraju, kjer imajo najodlicnejši člani newyorskega sveta svoje poterne vile. Podrobnejša preiskava je bila tu silno težka, ker so razpolagali tihotapci z ogromnim sievilom spionov, ki so gibanje oblastvenih organov, pa tudi tihotapsivo samo nadzorovali. Ko so končno dognali točno nahajališče oddajne postaje, so jo pusili nekaj mesecev v miru, da bi tako bil napad najo boljše pripravljen in da bi postaja sama med tem izdala podrobnosti družbe, ki ji je pripadala.

Lani 16. oktobra so oblasti izvedle napad na družbo, in to na vsen točkah njenega delokroga. Na več kot 30 mestih ob obali severno in južno New Yorka so prohibicijski uslužbenci presenetili tihotapske pisarne, skladišča in radijske sprejemne postaje v najživahnejšem obratu. V vili, v kateri se je nahajala radijska oddajna postaja, so tam uslužbenega radiotelegrafista aretirali in na njegovo mesto takoj posadili svojega strokovnjaka, da ne bi prekinjenje oddaje vzbudilo pozornosti tihotapskih sprejemnih postaj. A takoj so morali prohibicijski organi spoznati neverjetno točnost in obveščenost tihotapske službe. Skušali so namreč izvabiti potom radijske oddaje neko večjo tihotapsko ladjo v ameriški vojni pas, pa se jim ni posrečilo. Očividno je vodstvo ladje bilo neposredno po zasedbi tihotapske oddajne radijske postaje obveščeno o položaju in tako ladja ni sledila navodilom postaje.

Pač pa se je posrečilo izslediti mnogo drugih važnih činiteljev. Tako so našli v skladiščih okoli 10 milijonov steklenic z različnimi pijačami. Zanimivo pa je, da zaplemba tako velike količine blaga tihotapski družbi niti ni povzročila posebne škode, kar pač dovolj jasno kaže, v kako velikanskem obsegu je morala družba tihotapski posel vršiti. Važnejši kot ta uspeh je pa dejstvo, da se je posrečilo dobiti oblasti ob tej priliki v roke vse poslovne knjige tihotapske družbe. Iz njih je mogla oblast

med drugim dognali tudi imena svojih uslužbencev, ki so se pustili podkupiti in so prejeli od tihotapske družbe celó do 1000 dolarjev (t. j. okoli 55.000 dinarjev) honorarja na teden. Iz teh knjig je oblast tudi razvidela, da stoji tihotapska družba v poslovnih zvezah s sedmimi najuglednejšimi in največjimi newyorskimi bankami, ki gotovo niso bile nepoučene o delokrogu tihotapske družbe in so tedaj posredno tihotapstvo podpirale.

Ob tej priliki je bilo aretiranih okoli 20 oseb, osumljenih, da vodijo tihotapsko poslovanje. Vendar pa med njimi ni bilo vodilnih glav te družbe. Izvrstna izvešiteljska služba je tem omogočila pravočasni pobeg v inozemstvo, odkoder se seveda z nezmanjšano marljivostjo posvečajo organizaciji tihotapstva. Saj tudi ni čuda. Dognali so namreč, da je družba izkazovala nič manj kot 4 milijone dolarjev letnega dobička.

Omenili smo podkupovanje uradnih oseb s strani tihotapskih družb. Če so dognali, da prejema nekateri prohibicijski organi do 1000 dolarjev tedensko, gre tu le za one podkupljene uradnike, ki so tak honorar prejeli redno. Seveda pa prohibicijski uradniki tudi izrednih prilik ne zamudijo, in takrat so honorarji znatno večji. Mnogokrat se prohibicijski uradniki poslužujejo celó neke vrste sile. Potem ko so bili dlje časa uslužbeni na istem mestu in so se do dobra spoznali s tihotapci ter se nekako prevzeli, so v najkritičnejšem trenutku nenkrat izjavili, da so premeščeni in da pride na njih mesto drug uradnik, ki ne pozna šale s tihotapci. Ker bi brez tega uradnika bilo nemogoče spraviti plen na suho, je tihotapska družba navadno krepko »podmazala« in »premeščeni« uradnik je kmalu našel način, da je ostal na svojem mestu.

Koliko mora zaslužiti tak podkupljeni prohibicijski uslužbenec, se vidi iz sledečega dogodka: Gospa Doroteja Dilworth se je ločila od svojega moža Wilburga, ki je bil v službi prohibicije. Tožila ga je za precejšnjo odškodnino odnosno vzdrževalnino. Ločeni mož je pred sodiščem navedel, da ima le 50 dolarjev tedenskih dohodkov. Ločenka pa je izjavila pred sodiščem, da ima njen nekdanji mož potom svojih zvez s tihotapci mesečno do 4000 dolarjev (t. j. 220.000 Din) dohodkov.

Žalostna, a obenem smešna je sledeča zgodba: Poleti 1928 so morali v mestu Little Rock odgoditi usmrnitev dveh zločincev, čeprav sta bila že postavljena tik pred električni stol. Rablja namreč ni bilo od nikoder. Dognali pa so, da se mož nahaja v isti ječi, v kateri sta bila oba zločinca. Ker je namreč pomagal tihotapcem z alkoholom, je moral v luknjo.

(Dalje prihodnjič.)

Razno

Pridelek hmelja na Češkoslovaškem je bil letos po podatkih državnega stat. urada skoro za eno četrtno manjši kakor lansko leto, dočim se je površina nasadov zmanjšala samo za 21%. Povprečni hektarski donos je bil manjši za 3'5%. Skupna površina hmeljskih nasadov je bila letos 12.424 ha proti 15.027 ha v lanskem letu. Na novo se je zasadilo 51 ha. Od celokupne površine odpade na Češko 12.105 ha, na Moravsko 154 ha in na Slovaško 24 ha. Površina nasadov je znašala v žateškem okolišu 9412 ha, v roudniškem 958 ha in v Uštku 1381 ha. Celokupni pridelek je znašal 112.152 stotov proti 147.254 stotov v lanskem letu, in sicer se je pridelalo v Žatcu 86.500 stotov (lani 108.550), v Roudnici 7400 stotov (lani 11.650) in v Uštku 13.171 stotov (lani 19.989). Najboljši povprečni hektarski pridelek je bil v Uštku, namreč 9'5 stotov, dočim v Žatcu le 9'1 in v Roudnici 7'7 stotov.

Pivo v Rusiji. V letu 1930 je bilo v Rusiji 127 pivovarn, ki so navarile skupno 3.598.000 hl piva. V tekočem letu pa bo produkcija piva znatno večja in se ceni na 4.510.000 hl. Po načrtu petletke naj bi znašala produkcija piva v bodočem letu sicer samo 2.500.000 hl, vendar bo brez dvoma še enkrat toliko, ker konzum piva v Rusiji vidno napreduje.

Pivo nas varuje raka? K temu naslovu smo pristavili vprašaj. Je pa vendar le več kot zanimivo, da je nastala na Bavarskem krilatica »Krebsbier« (rakovo pivo), in sicer v zvezi z mnenjem nekaterih zdravnikov, ki mislijo, da uživanje magnezija ubija v človeku razpoloženje za to strašno bolezen. O tem je bilo govora celó na 15. zdravniškem zboru bavarskih zdravnikov, ki se je vršil 12. septembra t. l. v Nürnbergu. Med drugimi je ob priliki tega zbora predaval tudi tajni svetnik dr. M. Borst, vseučiliški profesor, vodja monakovskega patološkega inštituta ter eden izmed vodilnih znanstvenikov na polju spoznavanja raka. Govoril je o sodobnem stanju vede o spoznavanju raka in omenjal: »Dovsem nejasna je vloga prehrane pri nastanku raka, čeprav se o tem mnogo razpravlja. Še daleč smo od tega, da bi mogli predpisati posebno vrsto diete, ki naj bi čuvala človeštvo pred rakom.« V nadaljnjem je poročal ta učenjak o mnogih podrobnostih. Rekel je, da naj bi prehrana, v kateri se nahaja mnogo kalija, bila za raka posebno ugodna. Nasprotno pa naj bi voda, v kateri se nahaja mnogo magnezija, varovala pred rakastim obolenjem. Radi tega so pričeli na Bavarskem med pivovarniški krogi misliti na varenje piva zoper rakaste bolezni. V pivu je namreč poleg drugih sestavin tudi lepa količina kemične snovi, ki se imenuje magnezij. S posebnim načinom varenja bi bilo kajpak mogoče količino magnezija v pivu visoko dvigniti. Borst omenja slučaj s pivom kot kuriozitetu, ker da pravih dokazov za opisano vplivanje magnezija ni. Brez dvoma pa je, da magnezij v hrani dobrodejno vpliva na človekovo telo in da tako vsaj posredno s tem, da telo krepi, odstranja nevarnost bolezni in tudi nevarnost raka. Vsekakor bi pa ne bilo brez dobrih vplivov na konzum piva, če bi zdravniki dognali povsem jasno, da v pivu se nahajajoči magnezij veča odpor proti raku.

Res prohibicija. V mestu Santa Monica pri Los Angeles v Kaliforniji je bil nedavno aretiran neki Leavitt, svak predsednika Hooverja, ko je pravkar iz neke slašči-

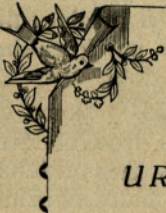
čarne pri zadnjih vratah nesel 19 steklenic žganja (Whisky). Obenem so aretirali tudi lastnika slaščičarne. Po daljšem zaslišanju sta bila proti kavciji po 250 dolarjev (14.000 Din) za vsakega oba zopet izpuščena. Ta slučaj kršitve prohibicije je seveda vzbudil v vsej Ameriki veliko pozornost in dvignil mnogo prahu.

Tudi bavarski kmet propada. V Nemčiji je padel v zadnjem letu konsum piva za 16,5%. Vzrok temu silnemu padcu so predysem visoki občinski in državni davki na pivo ter splošna gospodarska kriza, ki najbolj tlači vprav Nemčijo. Radi tega je padla seveda tudi produkcija piva in je zato zopet toliko in toliko brezposelnih več, ker so morale pivovarne omejiti proizvodnjo ali pa za nekaj časa obrat sploh ustaviti. Posebno se je zmanjšala poraba piva v severni Nemčiji, pa tudi izvoz v inozemstvo je zelo nazadoval. Največ trpi zaradi zastoja v pivovarstvu kmet na Bavarskem, kjer je pivovarstvo v ozki zvezi s kmetijstvom. Bavarski kmet brez pivovarniške industrije sploh ne more izhajati, ker sta hmelj in ječmen njegova glavna pridelka. Bavarski kmet ima letos velike težave, da spravi svoj pridelek hmelja sploh v denar. Kriva je nemška vlada, pa tudi kmetijska zastopstva, ki so prejšnje leto z vso silo pritiskala na pivovarne, da so se založile s hmeljem. Med tem je padel še konsum piva in posledica je, da so pivovarne založene s hmeljem in ječmenom še za več kakor eno leto. Zato bo pa nakup letošnjega pridelka s strani nemških pivovarn prav malenkosten ter beda bavarskega kmetovalca vedno večja.

Izvoz srednjeevropskega hmelja v Azijo? Večina azijskih pokrajin je dobivala dosedaj potrebni hmelj iz grofije Kent na Angleškem, ki je na glasu, da se tam prideluje najboljši angleški hmelj. Ker pa je pridelek v tem okolišu že par let bil zelo slabe kakovosti, je slava znamke Kent začela temneti in ne vleče več. Razen iz Kenta so uvažale te pokrajine hmelj tudi iz Kalifornije, vendar pa jim zadnji čas tudi ta provenienca ne ugaja. Zato so nameravali začeti uvažati alzaški hmelj, sedaj pa je Francija izdala naredbo, da mora biti najprej preskrbljena domovina in se šele potem hmelj lahko tudi izvažajo, če ga kaj preostane. Dobavitelji azijskih pivovarn to prepoved izkoriščajo v svoj prid in stavijo pivovarnam izredno težke dobavne pogoje. Ta neugodni položaj azijskih pokrajin pa hočejo sedaj izrabiti nemški in češki hmeljarji, ki imajo doma polne zaloge, ter uvesti v teh krajih svoj hmelj. Dobro bi bilo razmišljati o tej zadevi tudi pri nas, ker se nam lahko odpre tukaj nov trg za naše skoro izključno le na izvoz navezano blago.

Kožni sejem v Ljubljani. »Divja koža«, prodajna organizacija Lvske zadruga v Ljubljani, priredi dne 25. januarja 1932 običajni sejem sv. Neže za kožuho-vino vseh vrst v prostorih velesejma v Ljubljani. »Divja koža« kot lovsko-prodajna organizacija pokaže za lovstvo naše države vsako leto važen uspeh in deluje edinole v dobrobiti lovstva. Zato bo tudi to pot storila vse, da bo mogoče za pravično ceno vnovčiti lovski

pridelek. Seveda pa je uspeh »Divje kože« močno odvisen od lovcev samih. Čim več blaga bo na razpolago in čim boljša bo povprečna kakovost kože, tem lepši bo uspeh dražbe. Zato se oklenite »Divje kože« vsi in pošljite vse pridobljene kože le njej. V današnjih težkih časih ne opravi v takih zadevah posameznik ničesar, samo v slogi in medsebojni podpori je moč in zagotovilo čim boljšega gmojnega uspeha. Kože se sprejemajo že sedaj in do vključno 21. januarja 1932. Kdor potrebuje katerikoli pojasnil, naj se obrne na naslov: »Divja koža«, Ljubljana — velesejm. Na ta naslov naj se pošiljajo tudi kože, čimprej tem bolje.

Prav vesele božične praznike
želi vsem naročnikom, inserentom
in sotrudnikom lista

UREDNIŠTVO in UPRAVA

Za razvedrilo

Na sodnji.

Možev advokat: »Njegova žena je bila strupena, ujedljiva, prepirljiva in še varala ga je.«

Zenin advokat: »Njen mož je bil sirov, len, nagle jeze in pijanec ter jo je pretepал.«

Sodnik: »No, pa res ne vem, zakaj se ta dva nista mogla razumeti?«

Točnost.

Sodnik: »Tale je že peti človek, katerega ste povozili.«

Avtomobilist: »Ni točno, četrti, ker sem enega povozil dvakrat.«

Točen odgovor.

Janezkov oče je bil dalj časa brez posla, končno pa je dobil službo vratarja v zoološkem vrtu. Pa pride na obisk neka stara teta, ki tega še ni vedela in vpraša:

»No, Janezek, kje pa je sedaj tvoj oče?«

Janezek: »Za pestunjo je pri opicah.«

Hmeljarska poročila

Savinjska dolina: Zadnjih štirinajst dni je bilo zopet pokupljenega nekaj partij še preostalega hmelja letošnjega pridelka. Cene so ostale nespremenjene, vendar se kupuje tudi slabše blago, ker je najboljše že razprodano. Kupuje se izključno za inozemski račun, vendar zanimanje vedno bolj ponehava. Zaloge so se zopet zmanjšale in se nahaja pri producentih le še kakih 700 stotov letošnjega pridelka.

Vojvodina: Položaj v glavnem nespremenjen. Zanimanja je vedno manj, producenti pa postajajo vedno bolj popustljivi.

Češkoslovaška: Zanimanje za hmeljsko tržišče vedno bolj pojema ter je zadnji čas tudi vedno manj povpraševanja. Prometa je zelo malo, le semtertja se še proda kaka partija boljšega hmelja po 5–9 Din za kg. Cene so še nekoliko popustile in no-

Ivan Ravnkar, Celje

umetna gnojila, semena, barve
ter specerijsko in kolonijalno
blago po najnižjih cenah.

tira pri mirni tendenci zadnji čas Žateški hmelj prvovrstno izbrano blago 8–10 Din, dobro srednje 7 do 8 Din, srednje 6–7 Din in slabše 5–6 Din za kg. Znamkovanih je bilo dosedaj 66.120 stotov letošnjega pridelka. V Uštku in Roudnici notira hmelj 5–7 Din, zeleni hmelj iz Dúbe pa 4–5 Din za kg.

Nemčija: Zanimanje na nürnberškem tržišču vedno bolj pojema in je bilo zadnjih štirinajst dni prav malo prometa. Nekoliko več povpraševanja je le še po srednjem Hallertauskem hmelju, ki se plačuje po 8–12 Din za kg; prodanih pa je bilo tudi par le prav malih partij slabšega Hallertauskega hmelja po 4 do 6 Din, prvovrstnega Spaltskega po 13–16 Din, prvovrstnega Würtemberskega po 12–13 Din in prvovrstnega Tettnangskega po 19 Din za kg. Pri producentih v posameznih hmeljskih okoliših pa se hmelj znatno ceneje in takorekoč že za vsako ceno dobi.

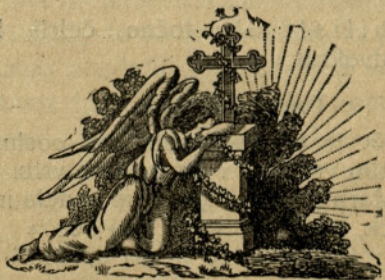
Poljska: V hmeljski trgovini je prišlo skoro do popolnega zastoja, ker češki in nemški trgovci letos sploh ne kažejo nobenega zanimanja za naš pridelek, domače pivovarne pa tudi kupujejo le male množine, da izpolnijo že stare zaloge. Pri neznačnem prometu se plačuje zadnji čas za dobro srednje in prvovrstno blago po 3–6 Din za kg, količkej slabjšega pa sploh ni mogoče spraviti v denar za nobeno ceno.

Francija: Popolno zatišje v hmeljski trgovini traja dalje in o kakem prometu sploh skoro ne more biti govora. Najboljše izbrano blago se ponuja po 10 Din za kg, vendar ni nobenega zanimanja. Le semtertja se proda kaka manjša partija po 5–6 Din za kg.

Belgija: Tržišče je vedno bolj mirno, prometa vedno manj in so tudi cene še nekoliko popustile. Zadnji čas notira hmelj iz Poperinghe 6–7 Din, hmelj iz Alost pa 11–12 Din za kg. — V zadevi konfingentiranja uvoza tujega hmelja je zveza belgijskih pivovarn razposlala vsem pivovarnam v izpolnitev vprašalne pole, koliko tujega hmelja so potrebovale v kampanji 1930/31 ter koliko so ga nakupile in ga še potrebujejo za kampanjo 1931/32.

Anglija: Tržišče je razmeroma mirno in tudi prometa malo. Nominelno notira letnik 1931 po 14 do 37 Din, letnik 1930 po 9–16 Din in letnik 1921 po 2 do 5 Din. Trži se največ Fuggles po 17–30 Din in Golding po 30–39 Din za kg. — Splošno se smatra, da je malo zanimanja v hmeljski kupčiji posledica zvišane davka na pivo, radi česar produkcija piva zelo nazaduje. Zato so hmeljarji iz Worcestra in Heresforda zahtevali, da se novi davek na pivo zopet ukine, in kakor poročajo zadnje vesti, bo res zvišani davek na pivo ostal v veljavi le še do konca tega meseca.

Amerika: Tržišče je zelo mirno in se splošno računa, da bodo cene nazadovale. Zadnji čas notira letnik 1931 prvovrstno izbrano blago 17–19 Din in prvovrstno 15–17 Din, letnik 1930 pa prvovrstno izbrano blago 15–17 Din in prvovrstno 13–15 Din, starejši letniki pa 6–10 Din za kg. Trži se večinoma le manjše partije letošnjega hmelja, in sicer Yakima po 11–12 Din, Washington po 11 Din, Oregon po 10 do 12 Din, Mendocina po 10 Din in Sonoma po 12 Din za kilogram.

Ob priliki strašne nesreče celjskega mestnega avtobusa dne 9. t. m. v Medlogu je izgubilo življenje tudi mnogo hmeljarjev in naših zvestih naročnikov. Preminulim večni mir, preostalom svojcem pa naše iskreno sožalje!

Uredništvo in Uprava lista.

Najbolj varna naložba denarja — Najvišja dnevna obrestna mera

Jamstvo Dravske banovine z vsem premoženjem in davčno močjo

Hranilnica Dravske banovine podružnica Celje
(nasproti pošte) Cankarjeva ul.
prej Južnoštajerska hranilnica

Vsakovrstna posojila pod ugodnimi pogoji
Dolžnik jamči samo za izposojeni kapital

Ustanovljena leta 1881

Ustanovljena leta 1881

HMELJARJI SAVINJSKE DOLINE!

Vaš denarni zavod je vedno le

**SAVINJSKA POSOJILNICA
V ŽALCU**

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

ki deluje že od početka hmeljarstva v Savinjski dolini za razvoj in povzdigo vašega gospodarstva. Za varnost vaših vlog jamči poleg lastnega zavodovega premoženja, ki obstoja iz nepremičnin in večmilijonskih rezerv, še 4000 zadružnikov z vsem svojim premoženjem.

Vlagatelji pri Savinjski posojilnici ne plačujejo rentnega davka**Umetna gnojila**

Thomasovo žlindro, superfosfat, kalijevo sol, apneni dušik KAS in Nitrofoskal

Kmetijske stroje

pluge, brane, slamoreznice, trijerje in škropilnice

**Sredstva za
pokončavanje škod-
ljivcev
ter vse druge kmetijske
potrebščine**

oddaja najceneje:

Skladišče

**Kmetijske družbe
v Celju (pri kolodvoru)**

Kmetje, meščani, trgovci, obrtniki!

Zavarovalnica slovenskega ljudstva je le

Vzajemna zavarovalnica v Ljubljani

Zavaruje:

1. proti požaru, strelji in plinski razstrelbi: poslopja vsake vrste, dograjena kot tudi med gradnjo, vse premičnine, pohištvo, zvonove, poljske pridelke, hmelj, žito, krmo itd.;
2. proti razbitju in razpoki: zvonove, steklo;
3. v življenjskem oddelku: na doživetje in smrt, otroške dote, rentna in ljudska zavarovanja v vseh kombinacijah in pri najugodnejših plačilnih pogojih.

Za vsa pojasnila in nasvete v zavarovalnih zadevah se obračajte le na naše krajevne poverjenike po župnijah ter

v Celju

na Podružnico Vzajemne zavarovalnice, palača Ljudske posojilnice, Vodnikova ulica,

v Mariboru

pa na gosp. Žebota Franja, glavnega zastopnika Vzajemne zavarovalnice, Loška ulica 10.

Prva južnoštajerska vinarska zadruga v Celju

registrovana zadruga z omejeno zavezo // Ustanovljena leta 1908
Čekovni račun pri Poštni hranilnici št. 13.375 // Telefon št. 177

Zaloga najboljših spodnještajerskih in vseh jugoslovenskih vin po zmernih cenah

Priznalne diplome
državne vinske po-
skušnje na Dunaju
l. 1909 in Kmetijske
razstave v Ljubljani
l. 1926

HMELJARJI! VAŠ DENARNI ZAVOD JE LJUDSKA POSOJILNICA V CELJU

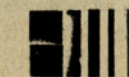
registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v novi lastni palači na voglu Kralja Petra ceste in Vodnikove ulice

Za hranilne vloge jamči
poleg rezerv in hiš nad
5000 članov-posestnikov z
vsem svojim premoženjem

Vlagatelji pri Ljudski po-
sojilnici ne plačajo rent-
nega davka — Stanje vlog
nad 100,000.000 dinarjev

Hmelj je kot volk!

To hrano dodamo hmelju
v obliki mešanega gnojila

NITROFOSKAL-RUŠE

ki vsebuje dušik, fosforno kislino, kalij in apno v razmerju 4:8:8:33

Nitrofoskal - Ruše

je z ozirom na svojo hranilno vrednost najprikladnejše gnojilo. Za 1000 sadežev
vzemite 200 kg. Ako gnojite tudi s hlevskim gnojem jeseni, potem spomladi samo 100 kg.

Tvornica za dušik d. d. Ruše pri Mariboru

Sprejema naročila in daje vsa strokovna navodila. Izvršuje tudi analizo zemlje.

Za lepo zelene in težke kobule
jajčaste oblike, z mnogo aro-
matične hmeljne moke, rabi

**DUŠIK, FOSFORNO KI-
SLINO, KALIJ IN APNO**

